

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 8
MAREC 2017

LE ENO JE POTREBNO

V tem postu poskusite v sebi narediti prostor za Boga

Letos je pepelnična sreda 1. marca. Veliko prispevkov govori o tem, kako imeti dober post; imamo številne možnosti, kako uresničevati tri tradicionalna priporočila za post: molitev, žrtev in miloščina.

Odpoved računalniku, pomoč v javni kuhinji, dnevna molitev rožnega venca, molitvena ura, branje knjig, ki so

jih napisali svetniki, branje Svetega pisma ... številni so načini, ki skušajo poglobiti naš odnos z Bogom, in ob tem ošibiti našo navezanost na greh.

Prvo mesto ima naš namen. Kaj si želimo od posta? Če je odgovor rast v veri, srečati Boga, ošibiti svojo voljo, da bomo lažje sprejeli Božjo, se moramo na to pripraviti z razločevanjem, kje sem šibak. Kje Boga odklanjam? Kako Boga odklanjam?

Če odgovorov ne poznate, pogledjte Marijo. Ona je v svojem popolnem sledenju Učitelju sijajno nasprotje vsake druge duše. Marija je pokorna. Njeno srce je odprto za Božjo besedo. Marija je nežna. Marija je služabnica. Marija je potrpežljiva. Marija prenese veliko trpljenje in veliko krivico. Marija služi drugim. Marija je pogumna. Marija vztraja tudi, ko je težko.

Če namesto njenega vstavim svoje ime, bom takoj vedela, ne le da tega ideala nisem dosegla, ampak da ga nenehno ne dosegam. Kljub temu nas Marija lahko vodi, da izberemo določeno področje, ki nas še posebno ločuje od njenega Sina. Lahko se tudi vprašamo: »Kakšno bi me moj mož in moji otroci radi videli na koncu tega posta? Kakšna sprememba, ki bi mi uspela, bi bila dar zanje?«

Ko smo spoznali, kaj je potrebno, si bomo s pepelnično sredo goreče začeli prizadevati, da to tudi uresničimo. Pravzaprav lahko začnemo kar sedaj.

Letos želim narediti nekaj drugače. Namesto da bi se lotila nečesa novega, si prizadevam za to, da se izpraznim, da si dopustim bolečino izpraznjenja.

To ni lahko. Kot najstnica sem se vsako leto odpovedala čokoladi. A nadomestila sem jo z drugimi sladkarijami. Spremenila sem le odvisnost, namesto da bi si dopustila pomanjkanje in s tem dosegla cilj posta. Kako se lahko res izpraznimo, se pripravimo, da se bomo napolnili z Bogom?

Sebi moramo dopustiti, da čutimo hrepenenje. Če se odločimo, da se bomo postili od sladkarij, jih ne nadomestimo s kavo ali slanimi prigrizki. Dopustite si izkusiti neugodje potrebe. Če je post za nas pot v puščavo naših duš, si moramo dopustiti, da se naša koža izsuši, da sušo čutimo. V svojih srcih moramo izkopati luknjo, da bomo izkoreninili greh in naredili prostor Bogu, da ga napolni.

Sama bom vsak dan obiskala kapelo z izpostavljenim Najsvetejšim z namenom, da Jezusu dopustim, da me pogleda in mi pomaga odstraniti, kar me ohranja ujeto v mojih nepomembnih stvareh, strahovih in željah po ugodju. Pri svojih zemeljskih poskusih preživljanja časa z njim sem ugotovila, da mi ne uspeva kaj bolje kot apostolom v Getsemaniju. Zaspim, moje misli tavajo, včasih se zalotim, kako delam kljukice na seznamu opravkov. Toda sedeti pred Jezusom je proces, ki nas uči, kako se izprazniti in kako se s to izpraznjenostjo počutiti ugodno, vedoč, da je sedaj On na potezi, da jo napolni.

Učiti se biti z Njim me uči, kako naj sedim s svojimi otroki in šolskimi nalogami ob mizi ali v avtu. Pridejo, ker si želijo pomoč in pozornost, a bolj kot to, si želijo moje prisotnosti. Tudi oni mi dajejo priložnost, da ga občudujem s tem, ko jim dajem prve sadove svojega časa. Gre za »izpraznjenje procesa«, saj pogosto, ko pridejo do mene, skušam narediti več stvari hkrati ali čim prej dokončati eno, da se lahko lotim nečesa drugega. Jezus me skuša učiti: Ne. Naredi to eno stvar. Ostalo je nepomembno. Nehaj polniti prostor, ki sem ga naredil za tvoje srce, s papirji, opravlki in raztresenostjo.

Post prihaja. Odloči se, da boš letos naredil prostor, da boš v svoji duši naredil prostor za to, da bo Bog v njem opravil veliko delo.

Sherry Antonetti, (Vir: Aleteia)

Več na: <http://aleteia.org/2017/02/21/this-lent-try-becoming-empty/>

Vi ste luč sveta – Sveti na Slovenskem

»Bodite sveti, ker sem jaz svet.« 1 Pt 1,16

Bog vsakega človeka, brez izjeme in ne glede na njegov stan ali narodnostno pripadnost, kliče k svetosti, ki je nujen pogoj za doseg našega dokončnega cilja, torej naše dokončne združitve z Njim. Cilj svetosti je po besedah apostola Petra visoko postavljen.

»Kakor poslušni otroci se ne ravajte po željah, ki ste jih imeli poprej v svoji nevednosti, temveč kakor je svet ta, ki vas je poklical, bodite tudi sami sveti v vsem ravnanju. Saj je zapisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet« (1 Pt 1,16).

Kaj je svetost, ki jo od nas zahteva naš odrešenik Jezus Kristus, so nam jasno in nedvoumno posredovali apostoli v evangelijih in svojih pismih. Cerkev pa nam na naši življenjski poti nekatere izjemne osebnosti še posebej postavlja za zgled svetosti. Nekateri so svojo zvestobo Kristusu v veri sovražnem okolju potrdili z darovanjem svojega življenja (mučenci), drugi so v uresničevanju Kristusove zapovedi ljubezni do Boga in do bližnjega izstopali v tolikšni meri, da je okolica v njihovem življenju in delovanju prepoznala posebno Božje delovanje, in so se tudi od tega sveta poslovili v sluhu svetosti (spoznavalci).

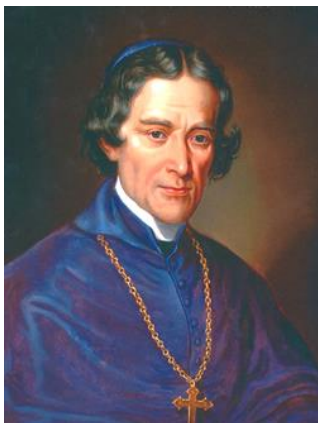
BOŽJI SLUŽABNIKI

Predstavljeni bodo samo tisti, ki so rojeni v širšem slovenskem prostoru ali so živeli in delovali med Slovenci in za katere že poteka uradni proces za njihovo beatifikacijo.

Friderik Irenej Baraga

God: 19. januar, + 1868

Za mnoge Indijance je Baraga kot škof ob Michiganskem jezeru ostal edini dušni pastir, ki se je naučil njihovega jezika, zato so ga povsod sprejemali z izrednim spoštovanjem. Dodatne naloge mu je prineslo tudi priseljevanje številnih delavcev različnih narodnosti. Ob smrti so ga sodobniki prepoznali kot »najuglednejšega moža Združenih držav Amerike.« Ta junaški mož je končal svojo življenjsko pot 19. januarja 1868 v Marquetteu, kjer je bil prvi škof. Luč sveta je zagledal 29. junija 1797 v gradu Mala vas pri Trebnjem in bil še isti dan krščen v župnijski cerkvi v Dobrniču. Zgodaj je izgubil starše in po nasvetu varuha je v letih 1816–1821 na dunajski univerzi študiral pravo. Na Dunaju je srečal redovnika Klemna Hofbauerja (Dvoržaka), svetniškega redovnika.

V pogovorih z njim je Baraga začutil, da ni rojen za graščaka ampak za apostola. Šel je v Ljubljano študirat bogoslovje in bil 21. septembra 1823 posvečen v duhovnika. Tedaj je pri nas vladal mrzli janzenizem, ki je Boga prikazoval kot neizprosnega sodnika. Baraga pa je kot kaplan v Šmartinu pri Kranju in v Metliki ljudem govoril o Bogu, ki je oče in trpi, če vidi, da je njegova ljubezen zavrnjena. O tem je tudi pisal. Slovenskim vernikom je leta 1830 podaril molitvenik Dušna paša.

Ljudje so ga ljubili kot dobrega pastirja, mnogi duhovniki pa ga niso marali, zato je leta 1831 odšel v misijone v Ameriko. Škofa je prosil, naj ga pošlje na sever med Indijance, ki so jih

brezvestni belci izkoriščali in uničevali. Naučil se je njihovega jezika, jim sestavil slovnico in slovar ter napisal molitvenik za indijanski plemeni Čipevcev. Živel je skrajno revno. Pred vsakim napornim delom je dolge ure molil. 1. novembra 1853 je postal škof v Marquettu. Bil je pravi oče Indijancem, prvi škof, ki jim je govoril v njihovem jeziku. Do kraja izčrpan je sklenil svoje bogato življenje 19. januarja leta 1868. Njegovo življenjsko vodilo je bilo njegovo škofovsko geslo: »Le eno je potrebno.«

/Se nadaljuje/

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Moji najljubši nečaki, 2. del

ANDREJ SE JE ZGUBIL

Ko je bil star štiri leta, je bil z nama v Poreču. Z nami so bili tudi moja sestra Mia in njen mož in otroka Magda in Damjan ter kolegica Marija s hčerko Majo. Tisti dan smo šli na sprehod ob morju. Mojega moža ni bilo z nami. Andreja sem držala za roko. Naenkrat smo se v ovinku ustavili in opazovali kolesarje. Andrej me je spustil. Ko smo šli naprej, sem pogledala po Andreju. Ni ga bilo nikjer. Vsi drugi so šli naprej, ker so predvidevali, da je šel naprej. Sama pa sem stekla nazaj in gledala na plažo, če je kje dol in spraševala kopalce, če so ga kaj videli. Nihče ga ni videl. Naenkrat sem zagledala moža, ki je peljal Andreja za roko. Šel je za nami iz hotela in ga našel. Andrej mu je prav glasno govoril, da sem ga zapustila. Ko sem prišla do njiju, sem prijela Andreja v naročje, ker je bil prestrašen. Začel je vpiti, da sem ga zapustila in da

me ne mara. Brcal me je in me mlatil z rokami. Pomirila sem ga, ko sem mu povedala, kako se je zgodilo. Obrnil se je in ker ni videl nikogar, je tekel naprej.

Od takrat naprej sem še bolj pazila na otroke.

PTIČKI

Andreju je bilo šest let in spet je služil pri nama. Bilo je ob konec šolskega leta in z otroškim zborom sem pripravljala koncert. Napisati sem morala tudi plakat. Andrej mi je hotel pomagati. Na plakat sem med drugim narisala notno črtovje. Z Andrejem sva se domenila, da bova namesto not dala ptičke. »Te bom pa jaz naredil,« je rekel. Vzel je risalni list in barvice in se lotil risanja. Narisal je lepe ptičke in jih pozneje izrezal in nalepila sem jih na črtovje. Meni so bili najbolj všeč tisti, ki so bili narisani od zadaj. Za ritko jim je narisal piko. Smejala sva se. Plakat je bil lep.

KAČA

Katje še ni bilo. Ko je bila Janja stara poldrugo leto, Andrej pa tri, smo bili v Poreču. Imeli smo se lepo. Najbolj sta uživala v samopostrežnih zajtrkih. Ko smo nekega dne hodili ob morju kar po plaži, saj je bil 1. maj, je naenkrat zavpila Janja: »Kača!« S sestro in Vladimirjem smo stopili bližje. Videli smo borove prelce v vrsti drug za drugim. Držali so se drug drugega. Tudi sama še nikoli nisem videla kaj takega. Zelo se je veselil Andrej. Pokazali smo jima gnezda borovega sprevodnega prelca.

JANJA NOČE DOMOV

Povedala sem že, da sta bila Andrej in Janja pri nama, ko se je rodila Katja. Oče Polde je prišel po otroka, ker se je imela Nežka namen vrniti iz porodnišnice, Janja pa ni hotela domov. »Bom kar pri Karlinci,« je rekla. Prepričevali smo jo, da pride mama z dojenčkom. Prišli so domov. Ker mame še ni bilo, sploh ni marala v stanovanje. Janja se je obrnila in kar šla. »H Karlinci grem,« je rekla. Morali so jo spet prepričevati, da so jo ustavili.

/Se nadaljuje/ Karolina Medvešček

Miklavžev vrtec na obisku v rehabilitacijskem centru Soča v Ljubljani

25. 1. 2017 je bil za otroke iz Miklavževega vrtca (skupina Zelena soba) dobrodelni dan. Že nekaj časa smo se v skupini pogovarjali o otrocih, ki so gibalno ovirani. Prebrali smo pravljico Lev Rogi, ki pripoveduje o levčku, ki si je poškodoval noge in pristal na invalidskem vozičku. Ker smo tako spoznali, da je življenje za otroke in druge, ki so gibalno ovirani, drugačno, smo se odločili, da jih obiščemo in jim polepšamo dopoldne. Vsak otrok je ta dan prišel v vrtec z nahrbtnikom, v katerem je imel svojo knjigo, za katero se je odločil, da jo bo ta dan

podaril otroku v rehabilitacijskem centru Soča v Ljubljani in mu na ta način popestril dan. Otroci so knjige z veseljem podarili, gibalno ovirani otroci pa so jih z veseljem sprejeli. V URI Soča smo si ogledali še razstavo gibalno oviranih plišastih igračk, se preizkusili v vožnji z njihovimi prilagojenimi kolesi in si ogledali predstavo kamišibaj (Drevo ima srca), ki jo je za nas in otroke, ki smo jih obiskali, predstavila naša vzgojiteljica Urša. Ob koncu smo se zadovoljni poslovili in se s praznimi nahrbtniki vrnili v vrtec.

Vzgojiteljica
Mojca Demšar

Mehika

Svetovni popotnik Andrej Strmecki kot učitelj izkoristi za svoja potovanja po svetu počitnice. V sredo, 22. 2. 2017, nam je predstavil Mehiko. Že uvod je bil nenavaden. Scmrbero, pončo in glasbeni instrumenti so nas uvedli v mehiški način življenja. Mehiko več ali manj vidimo kot temno senco Amerike. A to ni res. Andrej nam je predstavil Mehiko tako, kakor

jo je občutil in doživel kot nevtralni popotnik. Predstavil nam je bolj južni del dežele: obraščeno džunglo in njihovo kulturo pred osvojitvijo Špancev. Španci so bili daleč za mehiško kulturo, ki kaže svoj obraz v svojih piramidah v pragozdu. Verjeli so v Boga, ki je ustvaril svet. Do njega so imeli zaupni odnos.

Slavko Ogrizek

Srečna mama v našem domu

Naš kontrolor Zvone nas vedno obvešča, kaj se godi v Domu Marije. Nadzornik ima vse v svojem mezincu: kdo je nov, kdo je zbežal domov ... Temu je pomagala moja žena, ki ga je peljala na avtobusno postajo. Ni vedela, da je Zvonetov sosed. Prav bi bilo, da nam predstavite nove stanovalce, da se lahko zblížamo. Kar nekaj novincev je zdaj pri nas. Na primer mama od moža sestre Leonide, gospod Ivan, Rezin sosed, in še ena gospa, ki jo občasno vidim v dnevni sobi doma, pri kosilu. Z gospodom Ivanom sva hitro našla skupen jezik. Je prijetno zgovoren. Z mamo je bilo težje. Ko sem se predstavil, se je zadovoljno nasmehnila. Strinjala se je, da jo fotografiram. Lepo je videti, da ni dneva, da bi bila brez obiska, naj bo sin ter seveda sestra Leonida, vnukinje in ostala »žlahta«.

Eni mladenki, verjetno vnukinji, sem pokazal mojo fotografijo mame. »Joj, kako je lepa!« je dejala, mama pa se je nasmehnila od zadovoljstva in tako smo se razšli.

Marsikdo ni deležen take pozornosti. Tudi midva z ženo ne. Zapusti te »žlahta«, najboljši prijatelji. »Nimamo časa!« A najbližje in prave prijatelje spoznaš »v nesreči«. Če si v domu, to ni nesreča, a vseeno čakaš, čakaš in čakaš, da kdo pride na obisk. Tudi jaz nisem imel časa za svojo mamo, vedno se mi je mudilo na Osredok, kjer sem gradil hišo. Očitno mi ta hiša ne pomeni nič. Mame in očeta pa ni! Sovražim to hišo, za katero še vedno plačujem kredit. Hvala Bogu, prepustil sem jo

mojima sinovoma. Eden študira glasbo v tujini, drugi je doma in mislim, da bosta z dekletom čim prej dahnila »da« in rešila, kar se rešiti da.

Dragi vsi, ki boste prebrali to moje pisanje, zavedajte se, da so starši vredni pozornosti, ko živijo; ko pa umrejo, jih vaš jok in sveče ne bodo vrnili.

Slavko Ogrizek

Če jutri ne pride ...

Če bi vedel, da te danes zadnjič gledam, kako zaspiš, bi te pokril mnogo bolj nežno in molil k Bogu, da čuva tvojo dušo. Če bi vedel, da te danes zadnjič gledam, kako odhajaš skozi vrata, bi te objel, poljubil in poklical nazaj za še en objem in še en poljub. Če bi vedel, da danes zadnjič slišim tvoj glas, ki me nežno hvali in spodbuja, bi vzel kamero in posnel vsako tvoje dejanje in besedo, da bi si to lahko predvajal vedno znova, dan za dnem. Če bi vedel, da je danes zadnjič, potem bi si vzel minuto več, se ustavil in rekel: »Ljubim te«, namesto da bi predpostavljaj, da to že veš. Če bi vedel, da je danes zadnjič, bi s teboj delil ta dan, namesto da bi ga izpustil, ker bi si mislil, da bo takšnih dni še veliko.

Prav gotovo vedno pride jutri, da popravimo storjene napake – in vedno dobimo še drugo priložnost, da naredimo prav. Zagotovo bo še en dan, da rečemo svoj »Ljubim te«, in zagotovo bo še ena možnost, da rečemo svoj »Ti lahko kako pomagam.« Ampak za vsak slučaj, če to ni res, in če je danes vse, kar imam, bi ti želel povedati, kako zelo te imam rad. Nikoli ne smemo pozabiti, da *jutri* ni obljubljen nikomur, ne mladim in ne starim, in danes je morda zadnja priložnost, da močno objamete tistega, ki ga imate radi. Torej, če čakate na jutri, zakaj tega ne storite danes? Če jutri nikoli ne pride, potem boste zagotovo obžalovali dan, ko si niste vzeli dodatnega časa za nasmeh, objem ali poljub – in ste bili preveč zaposleni, da bi podarili nekomu tisto, za kar bi kasneje izvedeli, da je bila njegova zadnja želja. Zato primite vaše ljubljene danes, jim šepetajte na uho in povejte, kako radi jih imate. Vzemite si čas za »Žal mi je,« »Prosim, oprosti mi,« »Hvala,« ali »Saj je v redu.« ... in če jutri ne pride, tako ne boste obžalovali tega dne.

S svetovnega spleta

TAKE LUŠTNE

Iz dnevnika dežurnih na recepciji

Nedelja, 6. 11. 2016

Pust, deževen dan. Danes ne bo obiskovalcev, piha, dežuje, pusto in mračno je ves dan. Pa še sama sem imela neke manjše prebavne motnje. A poglej ga zlomka, obiskov kot za stavo! Veliko novih obrazov!

Poklepetala sem z mnogimi obiskovalci pa tudi z oskrbovanci. Čas do petih je minil, kot bi mignil. Na vratih se malo pred peto uro pojavi gospod Marjan Grdadolnik, kmalu za njim pa večja skupina, med katero sta bila gospoda z radia Ognjišče: Marjan Bunič, Jure Sešek in še veliko pevcev. Za njimi je prišla tudi gospa Petra Stopar in gospod Slavko Avsenik, ml. Mogoče je bil med to množico še kateri znani Slovenec, ki ga nisem videla. A važno ni to, koga jaz poznam, pomembno je, da je Jožefova dvorana mikavna za tako veliko ljudi. Ponesla bo dober glas v slovenske kralje. Saj stavba združuje mlade – ostarele in ljudi z raznimi talenti (darovi), ki jih lahko pokažejo Sloveniji – svetu. Upam le, da se zavedajo, da so jih dobili od Boga, saj upam, da jih ravno zato razvijajo v Jožefovi dvorani. Hvala g. župniku, da dovoli, da se v tej dvorani dogaja veliko lepega tudi za nas, krajane.

ZARES JE TA DVORANA BOŽJI BLAGOSLOV!

Bogu hvala za vse, ki skrbite za program in vzdržujete te prostore. Prireditve so čudovite. Vse naredite z dušo, zato naj vas Bog blagoslovi, da bomo ob prihodu na obisk k našim sorodnikom doživljali še mi čudovite trenutke, ki napolnijo dušo. Naj bo sv. Jožef vedno prisoten v tej dvorani.

Četrtek, 23. 2. 2017

Preživela sem prijetno popoldne. Kramljala z enim, pila kavico z drugim, spremljala pogrebni obred, za »povrh« pa HVALA kuharju, ki mi je postregel z velikim kosom dobre – ne dobre – ampak odlične torte.

Hvala in naj ne pozabi na dobro razvado.

Ljudmila Menart

Še kar simpatična razlaga tega, kaj so seniorji ...

Sem seenager (za vsak primer, če morda ne veste – ssenior teenager). Če ste tudi vi, preberite do konca, ne bo vam žal.

Imam vse, kar sem hotel; sicer 60 let kasneje, ampak imam. Ni mi treba v šolo ali službo. Lahko počnem, kar hočem in kar me najbolj veseli. Denar dobivam redno, vsak mesec, tudi če ne pridem domov najkasneje do 11. ure. Imam voziško in svojega konjička na štirih kolesih. Prijateljev, s katerimi se družim, ne skrbi, če ustrelijo kozla, da jih bodo starši kregali, če bodo pozni, ali da bodo zanosili, če bodo bolj živahni v tem smislu, da imajo jutri težak izpit ali razgovor za službo ... pravzaprav se ne bojijo ničesar in so veseli, da še vedno hodijo po svetu in nimajo mozoljev. Življenje je lepo. Možgani starejši

(seenagerjev) so bolj počasni, ker veliko vedo. Splošno mišljenje je, da se z leti še upočasnijo, pa to seveda ni zaradi starosti, le malo dlje traja, da se spomnijo vseh informacij, ki so se nabrale skozi množico let. In ker jih je toliko, informacij namreč, vplivajo tudi na sluh, ker pritiskajo na srednje uho. Možgani so kot računalniki, ki jih sčasoma napolnite s toliko informacijami, da disk potrebuje več časa, da najde tisto, kar iščete. Ne postajajo manj sposobni, le vedo veliko več. Enako velja za kognitivne sposobnosti. Tudi ko se znajdete v sosednji sobi in se ustavite in ne veste, ali prihajate ali odhajate ali po kaj ste prišli, to ni pozabljivost, le mati narava vas je ukanila in našla najbolj enostaven način, da se rekreirate tudi doma.

Tole sem nameraval poslati vsem prijateljem, pa je moj možganski disk tako poln, da bi moral hudo brskati po njem in iskati imena in naslove, zato vas prosim, da vi pošljete naprej svojim prijateljem. Kdo ve, morda so tudi moji.

Anamarija

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v fizioterapiji VI. nadstropje;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- SREDA, 1. 3. 2017, pepelnica - strogi post;
- ČETRTEK, 2. 3. 2017, ob 10. uri: babica pripoveduje v vrtcu;
- TOREK, 7. 3. 2017, ob 13.30 uri: druženje z otroki RK iz OŠ;
- ČETRTEK, 9. 3. 2017, ob 14. uri: Silvine sladke dobrote;
- SREDA, 15. 3. 2017, ob 10. uri: obisk otrok;
- ČETRTEK, 16. 3. 2017, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- NEDELJA, 19. 3. 2017, ob 11. uri: otvoritev razstave Umetniki za Karitas;
- PONEDELJEK, 20. 3. 2017, ob 9.30: društvo invalidov za materinski dan;
- TOREK, 21. 3. 2017, ob 15.30: nastop OŠ Tabor za materinski dan;
- ČETRTEK, 23. 3. 2017, ob 19.30: predavanje v Jožefovi dvorani;
- SREDA, 29. 3. 2017, ob 9.30: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 30. 3. 2017, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

VPIS OTROK V MIKLAVŽEV VRTEC IN DAN ODPRTIH VRAT

Spoštovani starši, dragi otroci!

Vabimo vas k **vpisu otrok** v Miklavžev vrtec za vrtčevsko leto 2017/18.

Vpis otrok bo potekal **do 15. aprila 2017 oz. do zapolnitve mest.**

Vlogo za vpis lahko pošljete po pošti ali pa se osebno zglasite pri vodji vrtca.

Hkrati pa vas vabimo na **DAN ODPRTIH**

VRAT, ki bo v **torek, 7. marca, in v sredo, 8. marca 2017, od 9. do 11. ure v prostorih Miklavževega vrtca** (Šolska pot 1, Logatec, www.miklavzev-vrtec.si). Odgovarjali bomo na vaša vprašanja in vam predstavili potek dneva v vrtcu. Otroci boste lahko spoznali nove prijatelje, se igrali in ustvarjali. Na dan odprtih vrat ste vabljeni VSI, še posebej tisti, ki ste vpisali otroka v naš vrtec ali pa si to želite. Zaradi lažje organizacije vas prosimo, da svojo udeležbo na dnevu odprtih vrat sporočite na telefonsko številko: 01 7509-440, 030-299-618 ali na e-naslov: miklavz1994@gmail.com V pričakovanju, da se vidimo, vas lepo pozdravljamo.

Vodja vrtca Ljiljana Gomerčič, prof.
in vzgojiteljice Miklavževega vrtca

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Pagon

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Ljudje nosimo v sebi veliko pesmi, ki smo se jih naučili v mladosti ali kdaj pozneje. Spodaj je napisana zelo znana pesem, ki pa ji manjka nekaj besed. Vaša naloga je, da dopolnite besedilo.

O VRBA, SREČNA, DRAGA _____ DOMAČA, KJER
HIŠA MOJEGA STOJI _____! DA B'UKA _____
ME IZ TVOJ'GA SVETA _____ NE BILA, GOLJ'FIVA
_____!

SMEJALNICA

BOLEČINE V PRSIH

Mlada prsata gospodična je prišla k zdravniku. »Pogosto imam bolečine v prsih,« je rekla možakarju v beli halji. Potem je slekla bluzo in modrček. Možakar si jo je najprej ogledal, nato pa ji je še natančno pretipal prsi. »Ja,« je rekel, »malo boste morali počakati, da pride doktor. Jaz sem samo pleskar.«

KONJ IN OSEL

Konj in osel sta se prepirala, kdo je več vreden. Konj je bil ponosen na svojo preteklost, osel pa na svojo prihodnost: »Tehnika bo konje povozila, osli bodo pa vedno ostali.«

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.